

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **ČEVS a. s.**, IČO: 26282658
sídlem Pisárecká 269/6, 603 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Vítem Kubalcem
sídlem Hlinky 57/142a, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Kounicova 67, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2024, sp. zn.
OUSR/MMB/0326806/2023, č. j. MMB/0092683/2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce v roce 2016 zbudoval na pozemcích parc. č. 1749/6, 1749/305, 1749/306 a 1749/414 v k. ú. Starý Lískovec parkoviště bez stavebního povolení. Po zjištění této skutečnosti zahájil Úřad městské části Brno-Starý Lískovec (dále též „stavební úřad“) řízení o odstranění této stavby. Žalobce v jeho rámci požádal o dodatečné stavební povolení parkoviště. Jeho žádost byla pravomocně zamítnuta, neboť pozemky parc. č. 1749/305 a 1749/306 se nacházely v ploše určené územním plánem pro rekreační zeleň, kam není možné umístit parkoviště. Stavební úřad poté vydal rozhodnutí, jímž žalobci nařídil odstranit stavbu parkoviště z uvedených pozemků. Termín pro odstranění stavby byl následně prodloužen do 31. 3. 2022.
2. Žalobce podal dne 2. 3. 2022 žádost o dodatečné povolení stavby „zpevněné plochy hřiště Brno, Starý Lískovec, U Leskavy“ na pozemcích parc. č. 1749/305, 1749/306 v katastrálním území Starý Lískovec, obec Brno (dále jen „stavba“). Záměrem žalobce bylo ponechat stávající zpevněnou plochu (zamýšlenou původně pro parkoviště) a na ni instalovat mobiliář dětského hřiště (herní prvky). Od zbývající části parkoviště (pozemky parc. č. 1749/6 a 1749/414) mělo být hřiště odděleno zvýšenými záhony s lavičkami a koši na tříděný odpad. Stavební úřad provedl kontrolní prohlídku stavby, při níž zjistil, že pozemky nadále slouží jako parkoviště a dětské hřiště se zde nenachází. Usnesením ze dne 3. 6. 2022, č. j. MCBSLI/02699/22/SÚ/Vaš, stavební úřad i toto řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žádost žalobce měl i v tomto případě za zjevně právně nepřipustnou, neboť žalobce se jí snaží legalizovat část stavby parkoviště, u níž však bylo pravomocně nařízeno její odstranění. Není přitom rozhodné, jak žalobce stavbu označil. K žalobcovu odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 10. 2022, č. j. MMB/0478145/2022, usnesení žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Konstatoval, že stavba dětského hřiště nebyla fakticky zjištěna, a proto měl stavební úřad na žádost o dodatečné stavební povolení této stavby reagovat pouhým sdělením, že v daném případě nelze postupovat podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Stavební úřad vázán tímto právním názorem vydal dne 17. 10. 2022 pod č. j. MCBSLI/05839/22/SÚ/Vaš sdělení, podle něž v případě žádosti žalobce o dodatečné stavební povolení na stavbu hřiště nelze postupovat podle § 129 stavebního zákona.
3. Proti tomuto sdělení podal žalobce dne 29. 12. 2022 ke krajskému soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Krajský soud ve věci rozhodl usnesením ze dne 30. 5. 2023, č. j. 55 A 74/2022-100, tak že žalobu odmítl a věc postoupil žalovanému. Krajský soud vyhodnotil sdělení jako správní rozhodnutí, neboť „[p]odáním návrhu na vydání dodatečného stavebního povolení je zahájeno správní řízení (§ 44 odst. 1 správního řádu), které lze ukončit pouze vydáním správního rozhodnutí (případně usnesení). Z obecné úpravy správního řízení ani z § 129 stavebního zákona nevyplývá, že by byl správní orgán takovou žádost oprávněn vyřídit neformálním sdělením“. Neztotožnil se tedy s právním názorem žalovaného v rozhodnutí č. j. MMB/0478145/2022. Vzhledem k nesprávnému poučení o oprávněném prostředku vyhodnotil krajský soud zásahovou žalobu jako včasné odvolání proti sdělení stavebního úřadu a postoupil ji žalovanému k vyřízení.
4. Žalovaný v záhlaví citovaném rozhodnutí zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. MCBSLI/05839/22/SÚ/Vaš a řízení zastavil. Žalovaný uvedl, že za existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby nelze vést řízení o nové žádosti o dodatečné povolení stavby, zvláště pokud k žádné faktické změně stavby v dané věci nedošlo. Na zpevněné ploše na pozemcích parc. č. 1749/305, 1749/306 jsou totiž stále vyznačena parkovací místa a na nich zaparkovány osobní automobily.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě, vyjádření žalovaného

5. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
6. Žalobce namítá, že žalovaný ve své argumentaci nepostupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), neboť za dané situace odstranění stavby nepřiměřeně zasahuje do vlastnického práva žalobce. Ten totiž disponuje koordinovaným závazným stanoviskem, jenž dokládá, že stavba na výše uvedených pozemcích může být povolena. Podle žalobce je nelogické, aby na své náklady nejprve odstranil nepovolenou stavbu, pokud jsou již splněny všechny podmínky pro to, aby stavba mohla být dodatečně povolena. Žalovaný taktéž postupoval v řízení v rozporu se zásadou procesní ekonomie a hospodárnosti řízení. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné. V projednávané věci se taktéž nejedná o stejnou stavbu parkoviště, jehož dodatečného povolení se žalobce domáhal v jiných řízeních.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrvává na své argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně (stavebního úřadu), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
9. Napadené rozhodnutí předně není nepřezkoumatelné. Z odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. Žalobce ostatně svoji námitku nepřezkoumatelnosti ani blíže nerozvedl.
10. Žalovaný taktéž postupoval procesně správně. Rozpor se zásadou ekonomie řízení a hospodárnosti krajský soud neshledal. Žalobce ani tuto svoji žalobní námitku nijak argumentačně nerozvedl, je tedy nedůvodná.
11. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že v nyní řešené věci jde stále o dodatečné povolení stavby původního parkoviště, pouze ve zúženém rozsahu. Je nerozhodné, jak žalobce ve své žádosti stavbu označil, stále jde o zpevněnou plochu ze zámkové dlažby. Stále zde tedy je pravomocné rozhodnutí o nařízení odstranění stavby ze dne 1. 3. 2021, č. j. MCBSLI/01508/21/SÚ/Vaš. Opačná argumentace žalobce je projevem jeho setrvalé obstrukční taktiky, v níž pouze účelově zaměňuje označení stavby z „parkoviště“ na „hřiště“, když i z ohledání na místě jasně vyplývá, že jde o totožnou stavbu, sloužící stejnému účelu.
12. Jádrem věci je otázka, zda za existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby je možné vydat nové rozhodnutí o jejím dodatečném povolení [§ 101 písm. b) správního řádu].
13. Dle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2023, č. j. 3 As 260/2020-42 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), jenž v bodě [25] k řešení opakovaných žádostí o dodatečné povolení uvedl, že existuje „možnost žadatele vyvolat nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci pokud bude

novým rozhodnutím vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta (§ 101 písm. b) správního řádu). Nové rozhodnutí lze vydat v případě změny skutkových či právních okolností, eventuálně při nápravě předchozího nesprávného právního názoru, který správní orgán v předchozím řízení zaujal. Limitem pro vydání nového rozhodnutí je právní moc rozhodnutí o odstranění stavby, překážkou zde naopak není lhůta uvedená v § 129 odst. 2 stavebního zákona, neboť nové řízení ve věci běží na základě původní žádosti“ (zvýraznění doplněno). Uvedené vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 As 166/2015-33, jenž konstatoval, že existence pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby brání následnému věcnému projednání žádosti o dodatečné povolení stavby i její dodatečné legalizaci v případě, že dojde k takové změně okolností, že na odstranění stavby již není nutné trvat. „Aby mělo rozhodování o dodatečném povolení stavby vůbec smysl, musí povolovaná stavba fakticky existovat a správní orgány by tedy měly pozastavit účinky pravomocného rozhodnutí o odstranění stavby, resp. netrvat na jeho výkonu; pro takový postup však nelze najít žádnou oporu v zákoně“.

15. Citovaná judikatura jednoznačně potvrzuje, že žalobce s žádostí o dodatečné povolení nemohl uspět. Jeho žádost byla zjevně nepřijatelná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Po právní moci rozhodnutí o odstranění stavby již nelze rozhodovat o jejím dodatečném povolení, což bylo zřejmé od samého počátku řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2021, č. j. 6 As 336/2020-28, bod [14] a v něm citovaná judikatura).
16. Žalovaný tedy postupoval správně, když řízení zastavil dle § 90 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.
17. Závěrem se krajský soud neztotožňuje s ústavněprávní argumentací žalobce ohledně tvrzeného zásahu do jeho vlastnických práv. Žalobce s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, namítá, že nepovolená stavba nezasahuje do veřejného zájmu závažným způsobem (což dokládá koordinovaným závazným stanoviskem). Odstranění stavby by tudíž podle žalobce bylo nepřiměřené.
18. Krajský soud se k totožné argumentaci vyjádřil již v rozsudku ze dne 27. 3. 2024, č. j. 29 A 93/2022–73: „[z]aprvé, žalobce původní stavbu parkoviště postavil bez stavebního povolení. Vykonal tedy své vlastnické právo v rozporu s jeho legitimním omezením daným stavebním zákonem. Zadrubé, v následném řízení o odstranění stavby stavební úřad žalobci šestkrát prodloužil lhůtu k doplnění žádosti o původní dodatečné stavební povolení. Ani po vstřícném přístupu stavebního úřadu se žalobci nepodařilo doložit, že stavba parkoviště není v rozporu se záměry územního plánování. Jestliže žalobce až nyní předkládá doklad (koordinované stanovisko) s tím, že k zásahu do veřejného zájmu nepovolenou stavbu nedochází, tak krajský soud konstatuje, že žalobce měl na doložení takového dokladu řadu příležitostí, které promarnil. Dále, byl to žalobce, kdo nepovolenou stavbu postavil a zneužil svého vlastnického práva. Dovolávat se nyní nepřiměřenosti opatření (odstranění stavby), které na zneužití práva reaguje, proto krajský soud považuje za účelové a nepřesvědčivé“. Krajský soud nemá v nyní projednávané věci důvod se od svého citovaného názoru nyní odklonit.

IV. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
20. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. prosince 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu